

1724, 22^b

8
27^m

TRACTATUS IURIDICVS

DE

IVRE FRUCTVVM

A BONAE FIDEI POS.

SESSORE

PERCEPTORVM

IN LVCEM EDITVS

A

CHRISTIANO FRIDERICO

WINTERO,

ADVOCATO RONNEBURGENSI.

sub. Ch. Med. v. 1724

IENAE,

SVMTV ERNESTI CLAVDII BAILLIAR.

M DCC XXIV.

8

TRACTATUS IURIDICVS

DE
IURE ERVCTIVVM
A BONAE FIDELIOS

SESSORE
PERCEPTORVM
IN FACEM EDITVS

CHRISTIANO FRIDERICO
WINTERO

ADVOCATO RONSBERGENSI

LEONAE
CVRIV ERNESTI CLAVDII BAILLIAR
MDCCLXXV

IN NOMINE DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI
AD OMNES ACTVS OMNIAQVE CONSILIA
PROGREDIMVR.

Thef. I.

Solemnius exantlatis exami-
nibus, ab illustri huius cele-
berrimae Academiae Salanae
ICTorum ordine ad habendam
Disputationem inaugu-
ralem beueuole admissus sum. Thema elegi
haud sterile, nec satis extricatum. Multi enim
legum interpretes mox iniquius, mox favorabi-
lius in bonae fidei possessorem statuunt, ita vt
hac in ambiguitate iudices, quo quisque odio
trahitur vel fauore, decernere possint, quod
volunt, tuti a metu, quod male iudicando li-

*Proposi-
tum.*

A 2

tem

tem suam fecisse dicantur. Ego igitur operae pretium esse duxi, in huius materiae, quotidie usum suum in foro exerentis, indolem paullo penitius indagare, legum Romanarum dispositionem eruere, & modernorum Ictorum opiniones ac dissensus proponere, atque, rationibus cuiusue adductis, meliorem, ut arbitror, sententiam eligere; ingenie profitens, nihil interea quicquam secus sentientium auctoritati me per hunc laborem detrahere, sed, solo veritatis studio commotum, haec omnia proferre voluisse.

Thef. II.

Commen- Rubrica Dissertationis ita sese habet: *datur ru-* *Iure fructuum a b. f. possessore perceptorum.*
bricae ex- Singula verba, quantum opus, explicabimus.
plicatio. Nam recte CICERO, *omnem*, inquit, *quae a ratione suscipitur de re aliqua, institutionem a definitione proficisci debere, ut intelligi possit, quid sit de quo disputatur, L. 1. de Offic. c. 1.* Hinc & IULIANI nostri in l. 13. §. 3. de reb. d. b. elegans & ad amussim huc quadrans effatum occurrit, animaduertendum suadentis, quid sit, de quo quaeratur.

Thef.

Thes. III.

Duplex autem Logicorum definitio est, *Duplex
Logico-
rum defi-
nitio.* nominalis alia, alia realis. Vtraque attendi debet, si in rei tractatione feliciter, & sine offensa progredi velimus. Occurrit enim hic quaedam cum nucleo paritas, quem duplici natura putamine vallauit; altero crassiore, quod nisi amoueris, frustra palatum spe captandi cibi solaberis; altero vero tenuiore, quod esum nuclei quidem non impedit, saporem tamen & dulcedinem non nihil corrumpit. Sic nisi in doctrinis vocem aequiuocationis velut cortice exemeris, in vanum rei intellectum scrutaberis, & ni naturam rei, definitionis ope, distincte cognoueris, confusionis amaritudo iucunditatem scientiae non leuiter corrumpet.

Thes. IV.

Non equidem eos laudo, qui plus iusto *Quid de
studio ety-
mologico
sentien-
dum.* nominalibus, vt aiunt, definitionibus, siue uocum studio dediti sunt, & semper *ονοματολο-
γῶντες* umbram pro Iunone amplectuntur. Nec tamen cum Epicuro facere possum, qui, teste A. GELLIO *Noct. Attic. L. 2. c. 9.* curas uocum, uerborumque elegantias ac pondera non

modo non sectatus; sed & omnino infectatus est. Et profecto, si cerera, quae vulgo ipsi impurantur, a quibus tamen eum speciose admodum, & satis eleganter vindicauit PETRVS GASSENDVS, paradoxa non sint, hoc vno singularitatis, vt ita loquar, & nouitatis studii notam, cum temere a reliquis philosophis secessum fecit, effugere haud potest. Perplacet mihi ALEXANDER ab ALEXAND. *L. 3. Genial. dier. c. 4.* quando pessime cum his actum existimat, qui praetermissa Latinae linguae nitore & cultu verborum, se protinus ad legum interpretamenta praecipites tradunt, magno errore nimis prope festinationis; si quidem hoc primum docendi sunt, quonam modo vim, ac sensa verborum, & Ictorum mentem plane percipiant, vt, si quid in controuersiam venit, non sensus praeposteros, sed proprios assequantur significatus. Igitur antequam rem aggredior ipsam, ipsorum verborum originem & proprietatem indagasse haud pigebit, cum ex verborum intelligentia magnam partem rerum dependeat cognitio, iuxta *L. ult. C. de legit. tut.* indeque etiam est, quod Icti, veram quippe philo-

philosophiam sectantes; *L. 1. §. 1. de Inst. Et Jur.* toties solliciti sint in eruendis vocabulis, quod ex innumeris iuris particulis patescit, & vel solus Pandectarum *TITVLVS de verborum significat.* comprobatum dat. Adprime huc collimat, quod de LABEONE ANTISTIO memorat A. GELLIVS *Noct. Attic. Lib. 13. c. 10.* eum; non spernendi nominis Ictum, latinarum vocum origines, rationesque percalluisse, adeo; vt hac praecipue scientia ad enodandos plerosque iuris laqueos vsus fuerit. Et quem fugit, quot menda eruditorum manus, solo verborum studio, e nostro Iuris Corpore expurgaverit, & quot loca pristino suo nitore genuinus artis criticae vsus restituerit, exemplo potest esse BYNCKERSHOEKIVS *in suis Observationibus*, & GVDLINGIVS *in suis Gundlingianis*. Lubens tamen fateor, aliquam vocabulorum rationem esse habendum, potiozem autem rerum, *L. 7. §. 1. de suppellect. legat. L. 17. de legib.*

Thef. V.

Vocabulum *Iuris*, quod in fronte *Differ-* Vnde *Ius*
tationis occurrit, apud DD. ad nauseam vsque dicatur,
 explicitum est. Alii id deriuant a iussu, seu & quid
hoc loco
 habent significet.

iubendo, SPIEGEL. in *Lexic.* CALVIN. in *Lexic.*
 Alii a iustitia, vt VLPAN. in *L. 1. pr. de iustit. &*
iur. quod *ἔρωπον* e philosophia, non e gram-
 matica peti- tum est, CONT. *L. 2. Lect. c. 6.* ita,
 vt VLPANI collectio talis sit: Ars omnis a sub-
 iecto, quod tractat, denominanda: ius est ars
 boni & aequi, & consequenter iustitiae: est igi-
 tur ius a iustitia adpellatum, vt ratiocinatur
 SIM. a LEEVWEN ad *c. l. conf.* STRAVCH. *D. 1.*
Tb. 1. & praecipue CONANVS *L. 1. c. 2.* Ius hoc
 loco accipitur pro eo, quod in legibus & con-
 stitutionibus superiorum de fructibus a bonae
 fidei possessore perceptis dispositum est.

Thef. VI.

Fructus
unde dica-
tur, & quo
in sensu
accipi de-
beat.

Fructus dicitur a fruendo, & est nomen ge-
 neris, quo ea omnia, quae terra gignuntur,
 proprie comprehendimus, late GOEDD. ad *l. 77.*
de verb. sig. atque eius duae sunt species, qua-
 rum altera frugum nomine adpellatur, nimi-
 rum quae minutae fruges dicuntur, hoc est,
 quae arista & siliqua continentur; altera vero
 generis nomen retinet, &, quicquid praeterea
 ex terra natum, ad hominum vel animalium
 alimentum pertinet, complectitur, vt vinum
 & ole-

& oleum, poma, fœnum &c. *L. 77. d. V. S. l. 48. de. usufr.* Postea vero fructuum adpellatio generaliter ad omnem rei corporalis & incorporalis prouentum relata est. Vnde mercedes rerum, quae locari solent, & omne commodum aut emolumentum, quod ex aliqua percipitur, fructus dicuntur. Hinc recte GOTHOFER. ad *l. 19. de usufr.* scribit, quod fructus adpellatione contineatur, quidquid ex re percipitur, item pensio omnis, & utilitas rei accidens. Ergo breuissimis fructus definiri possunt, quod sint rerum emolumenta. An partus ancillae fructus nomine veniret, disputarunt veteres ICI, vid. CICERON. *L. 1. de finib.* obtinuit BRVTI sententia, qui quaestionem negabat, ex ratione, quod in fructu hominis homo esse non possit. *l. 68. de usufr.* Sed licet BRVTI sententia vera sit, eius tamen ratio non videtur satis stringere. Nam quidni homo in hominis fructu esse potest, si homo in hominis dominio esse potest? Hinc alii aliam adferunt rationem. IVSTINIANVS in *§. 37. I. de rer. diuis.* dicit, *absurdum videri, hominem in fructu esse, cum omnes fructus rerum natura gra-*

B tia

ti hominis comparauerit, quae verba mutuauit a CAIO in *l. 28. de usur.* Optima ratio videtur esse ea, quae extat apud VLPIANVM in *l. 27. de hered. petit. quod ancillae non ad hoc comparantur, ut pariant, sed ut seruiant*, confertur ex professo GALVAN. *de usufr. c. 29.* Ceterum in nostra dissertatione fructuum nomine intelligimus, quae pertinent ad eorum conceptum generaliozem.

Theſ. VII.

*Fructuum
diuisiones.*

Vt vero infra eo felicius scopum praefixum attingere, & maiore cum adcuracione ad diuersas quaestiones respondere quaeamus, e re esse mihi videtur, varias fructuum diuisiones hic subiungere. Sunt autem fructus vel NATVRALES, qui ex ipsa re proueniunt atque nascuntur, quorum rursus alii sunt *Naturales in specie*, in quibus producendis hominis industria parum confert, quo pertinent gramina, ligna, carbones, &c. alii *Industriales*, ad quos prouocandos hominis opera atque labor multum contribuit, quo referre debemus frumenta, olera, & similia. Vel CIVILES, qui non ex ipsa re nascuntur, sed occasione rei proueniunt,

vt

vt sunt vsurae, locaria, & annui redditus. Deinde sunt vel PENDENTES, qui adhuc terrae vel arboribus cohaerent, vel quorum dies nondum venit. Vel SEPARATI seu PERCEPTI, qui a terra vel corpore, ex quo prouenerunt, collecti, decerpti & resecti sunt, licet nondum v. g. in horreum relati sint, VINN. ad §. 35. I. de rer. diu. n. 3. qui percepti fructus iterum sunt vel *extantes*, qui aut naturali aut civili ratione adhuc in rerum natura sunt, vel *consumti*, qui aut naturali, v. g. per esum atque potum, aut civili ratione, vt per vsucapionem, non amplius existere intelliguntur. Vel sunt denique PERCIPIENDI, quos possessor, si voluisset, percipere potuisset, sed neglexit. Utilem horum omnium adplicationem suo loco habebimus.

Thes. VIII.

Porro cum in rubro nostro *bonae fidei* De conce-
 mentio iniicitur, quid per *bonum*, quid per *fidem*, ^{ptu bona}
 quid denique per *bonam fidem* intelligamus, in- _{fidci.}
 terpretandum est. Bonum in philosophia ge-
 neraliter significat, quod est conueniens natu-
 rae. Et duplex solet constitui: aliud bonum
 naturale, aliud bonum morale. Illud est res

conueniens ad conseruationem naturae, seu na-
 ta ad bonum vsum, vt cibus, potus, valerudo,
 opes & diuitiae &c. Hoc est, quod in actio-
 nibus conueniens est, iudicio mentis adhibito,
 quo pertinet id, quod honestum est, & cerni-
 tur in virtutibus. In sensu iuridico, quem hic
 eruimus, bonum idem est, quod iustum at-
 que legibus comprobatum est. Fidei voca-
 bulum est valde *πολύσημον*. Sic Fides pro
 Dea a Romanis culta legitur. Sic quandoque
 accipitur pro cautione, vt in *l. 12. C. de proximi-
 mis Sacror. scrinior.* quandoque pro promissio-
 ne, eiusque praestatione sumitur, vt fides di-
 cta sit, quasi vt FIAT dictum, *CIC. l. 1. de offic.*
*Hinc VLPIANVS in l. 11. §. 1. de act. emt. nihil
 magis, inquit, bonae fidei congruit, quam id
 praestari, quod inter contrabentes actum est.*
 Plura inuenire licet apud iuris lexicographos.
 Frequentius accipitur pro opinione atque per-
 suasione, quam quis de re aliqua habet, vt *BRIS-
 SON. de verbor. significat.* ostendit. Hisce prae-
 missis, iam facile definire possumus, quid in
 nostro rubro per bonam fidem indigitare ve-
 limus. Nimirum per bonam fidem intelli-
 gimus

mus illam iustam atque legibus adprobatam opinionem, quam quis de possessione sua habet, qua putat rem possessam suam esse, cum ignorat rem esse alienam. Nam quoniam eam ex titulo domini translativo accepit ab eo, quem dominum esse, aut alias facultatem alienandi habere credebat, non potest non fiduciam firmam habere, hanc rem ad se pertinere, vid. l. 109. de verb. signif. l. 24. de usucap.

Thef. IX.

Possessor a possidendo nomen trahit. Possidere autem late significat rei alicuius detentionem. Innumeris autem modis id possidere accipitur, vid. COLLEG. ARGENTORAT. de acquirend. possess. §. 2. Si non omnes, potiores tamen, possessionis significatus adducam. Sumitur 1.) pro detentione qualibet, saltem quae habet restituendi facultatem, l. 9. in f. de rei vindic. & qui ita possident, non tam possidere, quam in possessione esse dicuntur, veluti depositarii, aut commodatarii. 2.) Pro detentione, cum animo, aut cum affectione sibi habendi, l. 3. §. 8. l. 25. §. 1. de acquir. possess. 3.) Pro detentione cum opinione domini, l. 25. de

*Quid sit
bonae fidei
possessor.*

B 3

usurpat.

*vsurpat. & vsuc. §. 4. I. per quas pers. cuiq. ad-
 quir. 4.)* Pro detentione custodiae caussa, vt
 fit in missione in possessionem ex primo decre-
 to, *l. 3. §. f. de adquir. possess.* 5.) Pro hereditate
 praetoria, quo tamen sensu vocem *bonorum*
 iuxta se requirit, & dicitur bonorum possessio.
 Vt autem dicamus, quo in sensu nostro pos-
 sessori possessionem adscribamus, facile est col-
 ligere, illud fieri debere iuxta significatum ter-
 tium. Nam possessor noster habere debet qua-
 litatem bonae fidei, ita vt firmiter credat, se rei
 possessae esse dominum, cum eius possessionem
 iusto titulo ad transferendum dominium alias
 habili nactus est, atque ab eo accepit, quem
 dominum esse putabat. *§. 35. de rer. diuis.* Hinc
 bonae fidei possessor est, qui iuxta opinionem cre-
 dit rem esse suam; cui opponitur malae fidei
 possessor, qui scit rem esse alienam. Sed sin-
 gularis quaestio hic occurrit, quorsum dubitans
 de iustitia possessionis suae sit referendus, vtrum
 ad bonae, ad vero ad malae fidei possessorem?
 Ex natura dubitationis ad neutrum referri pot-
 est, si tamen ad alterutrum referendus sit, di-
 stinguunt doctores, an iam in ipso contractu,
 ex quo

ex quo possessionem accepit dubitauerit, & haberi potest pro malae fidei possessore; potuisset enim abstinere, & rem non comparare, STRYK. *de Iur. Sensf. Diff. 10. c. 4. n. 73.* an vero post contractum & obtentam iam possessionem dubitauerit, & censeri nihilominus potest bonae fidei possessor, cum leges initium possessionis considerant, *l. 48. in f. de usurp. & usucap. STRVV. Exerc. 43. Tb. 12.* Sed huius philosophiae difficilis erit adplicatio, cum dubitans a vero domino conuentus nil proferet de suo dubio, & quo ex tempore dubitare inceperit. Deinde ex iuris sententia quilibet bona fide possidere censetur, qui cum iusto titulo rem possidet, *c. 1. x. de praescript.* Ergo actor malam reo fidem exprobrans, onus probandi sustinere debet. *l. 18. §. 1. de probat. l. penult. Cod. de euict.*

Thef. X.

Quid *percepti* fructus sint, iam dictum est in praeced. §. 7. obseruamus tamen, subtili ratione, a multis discerni fructus *separatos & perceptos* ad concilianda veterum Ictorum loca repugnantia. Quandoque enim illos aperte di-

An fructus separati & percepti discernentur.

iungunt tanquam diuersos, vt in l. 25. §. 1. de
usur. vbi IULIANVS, praeterea, inquit, cum ad
fructuarium pertineant fructus a quolibet sati,
 quanto magis hoc in bonae fidei possessoribus re-
 ciendum est, qui plus iuris in percipiendis fru-
 ctibus habent, cum fructuarii quidem non fiant,
 antequam ab eo PERCIPIANTVR; ad bonae fidei
 autem possessorem pertineant, quoquo modo a
 solo SEPARATI fuerint & in l. 48. pr. de acquir.
rerum dom. vbi verba PAVLLI haec sunt: Bonae
 fidei emtor non dubie percipiendo fructus, etiam
 ex aliena re, suos interim facit, non tantum eos,
 qui diligentia & opera eius peruenerunt, sed o-
 mnes: quia quod ad fructus attinet, loco domi-
 ni pene est; denique etiam PRIVSQVAM PERCI-
 PIAT, STATIM VBI A SOLO SEPARATI SVNT, bo-
 nae fidei emtoris sunt. Quandoque vero illos
 coniungunt & synonymice accipiunt, vt in l.
 13. quib. mod. *ususfr. amitt.* vbi LABEO, fructum-
 que PERCIPI, ait, spica aut foeno CAESO, aut
 vna ADEMTA, aut EXCVSSA olea, quanquam non-
 dum tritum frumentum, aut oleum factum, vel
 vindemia coacta sit. & in l. 78. de rei vindic.
 vbi idem LABEO ex PAVLLO refert, perceptio-
 nem

nem fructus accipi debere, non si PERFECTE (perfecte enim pro perfecti omnino legendum) *collecti, sed etiam COEPTI* ITA PERCIPI UT TERRA CONTINERE SE FRUCTVS DESIERINT: *veluti: si oliuae, vnae lectae, nondum autem vinum, oleum ab aliquo factum sit: Statim enim ipse accepisse fructum existimandus est.* addatur §. 36. *I. de rer. diuis.* Ad hos igitur textus conciliandos multifariam procedunt Doctores, quos inter impense mihi placet GALVANVS *de Vusufr.* c. 28. iuxta quem separatio duplex est, aut mera aut mixta: meram intelligit illam, per quam fructus simpliciter separantur a solo, non autem percipiuntur a bonae fidei possessore, de qua agit alleg. l. 13. *in fine* vbi adfertur exemplum oleae, quae per se deciderit: Sane ibi separatio a perceptione disiungitur, sicut & in eo casu, quo fructus non a bonae fidei possessore, sed ab alio forte separatus est, l. 12. §. 5. *de usufr.* mixtam autem intelligit eam, quae cum perceptione coniungitur, hoc est, per quam fructus a bonae fidei possessore non nude tantum separatur, verum etiam percipitur, ut cum quis ea intentione separat fructum, ut eum sibi ha-

C

beat,

beat, atque adquirat, de qua in cit. *l. 13. vers. fructumque percipi* & in *d. l. 78. vers. perceptionem fructuum*, in quibus separatio cum perceptione ipsa coniungitur atque confunditur. Nuda ergo seu mera separatio equidem a perceptione differt, non vero mixta, quae cum animo sibi habendi coniuncta, haec enim qualificata separatio utique cum perceptione coincidit. Sane percepti dicuntur illi fructus, qui a bonae fidei possessore capiuntur sibi, atque accipiuntur, hoc est, non nude tantum a fundo separantur, sed etiam personae ipsius percipientis iunguntur, & in summa, quos percipiens ita adprehendit, ut sibi habeat, unde & eos accipere & percipere usurpantur tanquam synonyma in *d. l. 78. in fin. de rei vind.* Haec autem perceptio similiter duplex dici potest, naturalis & civilis: per illam intellige, quando quis vere sibi ipsi, actu aliquo, capit & adprehendit fructum; per hanc vero intellige, quando quis vere non adprehendit ac ad se trahit fructum, sed actu aliquo, ex dispositione iuris civilis, adprehendere intelligitur, ut cum quis fructum duntaxat separat a solo, nondum tamen colligit,

git, aut cogit, dummodo sit eius mentis, ut velit illum adprehendere; prope enim est, ut adprehendisse videatur is, qui praeparat adprehensionem per hanc praeniam & antecedentem separationem. Quamobrem cum haec non sit vera perceptio, proinde a GALVANO civilis nominatur, quoniam consistit in existimatione iuris civilis eam habentis pro vera perceptione, quo sensu scribit PAVLLVS in *d. l. 78. in fine de rei vindic.* de eo qui tantum a solo fructum separauerit: *ipse accepisse*, i. e. percepisse, ut ex praecedentibus patet, *fructus* existimandus est, nimirum fictione ac interpretatione iuris civilis: Sed & in eo differunt ista duo genera perceptionum, quod naturalis est perfecta & absoluta, civilis vero est imperfecta, & inchoata, ut ipse PAVLLVS in *l. cit. 78. de naturaliter perceptis fructibus* scribit, eos esse *perfecte collectos*, de civiliter autem perceptis, eos *incipi percipi*. Ex haecenus dictis iam constare potest, qua ratione fructus separati & percepti a veteribus iuris conditoribus mox distinguantur mox coniungantur. Sane fructus separati ea intentione, ut eos aliquis sibi habeat, vel habere velit, utique

cum perceptis coincidunt. Et hoc modo etiam eos supra *Th. 7.* copulauimus.

Thef. XI.

Quos fructus suos faciat b. f. possessor.

Iam progredimur ad ipsum ius, quod bonae fidei possessor in fructibus perceptis habet. Ex Legum textibus autem sequentem formabimus thesin. Ad bonae fidei possessorem pertinent omnes omnino fructus percepti, & quidem, si ante verus dominus superueniat, quam usucapio rei possessae absoluta sit, & suam rem vindicet, extantes reuocabiliter, consumti autem irreuocabiliter, ita vt de his posterioribus vero rei domino plane non teneatur, licet ex iis factus sit locupletior.

Thef. XII.

Quo modo & genere haec fructuum adquisitio fiat.

Si ad possessorem bonae fidei fructus percepti pertinent, aliquo acquisitionis genere vt gaudeat, vtiq; necesse est. Sed quaeritur, ad quod acquirendi genus, vel quem acquirendi modum haec fructuum perceptio referri debeat? Meo iudicio fructuum adquisitio, quae bonae fidei possessori in iure nostro tribuitur, ad naturales, eosque originarios acquirendi modos, & quidem ad accessionem referri potest,

est, non tamen absque omni irregularitatis specie. Nam proprie non pertinet ad accessionem naturalem, cum eius ratio rei proprietatem requirere videtur, quam bonae fidei possessor non habet, nec ad accessionem industrialem, cum solum factum, v. g. cura & cultura, vel etiam sola fructuum perceptio, ad adquirendos fructus non sufficit, cum alias malae fidei possessor eadem ratione per culturam & curam fructus suos faceret, quod tamen facere non potest, vt clare *verba final. §. 35. l. de rerum diu. disponunt.* Casualis seu fortuitae accessionis fundamentum huc plane non quadrat. Vt igitur in ambiguitate hac certum, vel saltem probabile aliquid statuam, puto, bonae fidei possessorem adquirere fructus accessione naturali, instar domini, ceu cernitur in foetura animalium, ob iuris rationem, quod in dubio bona fide adquisita possessio idem operetur, quod alias operatur verum dominium, *l. 25. §. 1. de usur.* vbi disertis verbis IULIANVS, *porro bonae fidei possessor, inquit, in percipiendis fructibus id iuris habet, quod dominis praediorum tributum est. & l. 48. pr. de acquir. rer. dom. in*

C 3 qua

qua PAVLLVS ita loquitur: *Bonae fidei emtor* (id est quilibet bonae fidei possessor, siue possessionem ex titulo oneroso siue lucratiuo, velut ex donatione, acceperit, vt perspicuis verbis ampliat IUSTINIANVS in §. 35. I. de rer. diu. ibi: *Si quis a non domino, quem dominum esse crediderit, bona fide fundum emerit, vel ex donatione &c.) non dubie percipiendo fructus etiam ex aliena re, suos interim facit, - - quia quod ad fructus attinet, loco domini pene est.* Hinc etiam est, quod bonae fidei possessor non tantum fructus, sed & cetera fere omnia, quae dominis tribuuntur, sibi in iure tributa videat. Sic loco rei vindicationis, quam verus dominus habet, aequae vtilem, amissa possessione, habet actionem, scilicet Publicianam in rem, §. 4. I. de act. & tot. tit. π. de public. in rem act. De remediis possessoriis, quin iis gaudeat bonae fidei possessor, plane dubium non est, cum in interdicatorum materia parum interest, vtrum quis iuste, an iniuste possideat, l. 3. §. 5. de adquir. possess. Nam etiam possessori iniusto interdicta dari, v. g. retinendae possessionis, modo ne iniuste possideat ab aduersario, tralati-
tium

tium est, l. 1. §. f. & l. 2. *uti possidet.* Porro
 vt seruus domino suo acquirit, ita etiam seruus
 bona fide possessus acquirit suo possessori, §. 5.
 l. *per quas person. cuique acquirit.* In summa,
 bona fides tantundem praestat possidenti, quan-
 tum rei veritas, quotiens lex per contrarii dispo-
 sitionem impedimento non est, l. 136. *de reg.
 iur.* dicimus ergo, fructus acquiri duplicis do-
 minii ratione, scilicet aut per verum ipsius rei
 dominium, aut per quasi dominium seu domi-
 nium possessionis, quod praetor bonae fidei
 possessori tribuit, & sic possessor bonae fidei,
 licet fructus non acquirat per ipsius rei domi-
 nium, acquirit tamen per quasi seu possessionis
 dominium ipsi a iure ex aequitate, ob bonae fi-
 dei indolem, indultum, ita tamen, vt adquisi-
 tionis fundamentum & causa sit equidem hoc
 quasi dominium, attamen id ipsum cum ipsa
 fructuum perceptione, ad minimum vt causa
 sine qua non, coniunctum esse debeat, ne ad-
 modum praepiudicetur praedominio veri domi-
 ni, quod in re sua habet.

Thef. XIII.

Hinc etiam fructus pendentes non pertinent
 ad ^{Fructus} _{pendentes}

non perti-
nent ad b.
f. possessio-
nem.

ad bonae fidei possessorem, sed ad ipsius fundi dominum, quod diserte habent veteres Icti, vt ex IULIANO PAVLLVS in l. 13. in fin. quib. mod. vsufr. amitt. ob euentem iuris rationem, cum fructus, dum pendunt, fundi pars esse censentur, l. 44. de rei vindic. l. 17. de action. emt. perinde vt partus in utero portio viscerum maternorum dicitur in l. 1. §. 1. de inspici. ventr. Et constat fructus pendentes non feminis conditionem sequi, sed soli, l. 25. pr. de vsur. solum autem ipsum ad bonae fidei possessorem haud spectat, cum proprietas nil commune habet cum possessione, l. 12. §. 1. de acquir. possess. Neque obstat, quod in praeced. Thesi bonae fidei possessori adscriptimus dominium possessionis. Nam aliud fundi, aliud possessionis seu quasi dominium: illud versatur circa corpus ipsius fundi, hoc vero circa eius vtilitates: fructus autem pendentes sunt quidem portiones fundi, sed sine vtilitate, quam tunc tantum praebere possunt, cum separantur a fundo, atque ad eum statum peruenerunt, vt illis homines vti ac frui possint, GALVAN. de vsufr. c. 28. n. 9. Inde est, quod dominus ipsius rei eandem pro-

propter hos fructus habeat actiones, quas habet propter ipsam rem, puta rei vindicationem, ob *l. 44. de rei vindic. vel conditionem furtivam*, ut ex IULIANO ULPIANVS in *l. 12. §. 5. de usufr.* adducit his verbis: *Si fur, inquit, decerpserit vel defecerit fructus maturos pendentes, cui conditione teneatur, domino fundi, an fructuario? Et putat, quoniam fructus non fiunt fructuarii, nisi ab eo percipiuntur, licet ab alio terra separentur, magis proprietario conditionem competere.* Ex haecenus adductis liquido adparet, fructus pendentes absolute fundum sequi, & sic superuenienti domino, & fundum suum vindicanti vna cum fundo restituendos esse.

Thef. XIV.

Diximus ergo in *Th. 11. nostrum bonae fructus* fidei possessorem tantum fructus perceptos suos ^{perceptos} ^{suos facio} _{b. f. possessor.} facere. Hoc autem verissimum est, & iuris textibus extra omnem controuersiam positus vincitur, *l. 48. de acquir. rer. dom. cuius verba in praec. Th. 12. adduximus, l. 4. §. 2. fin. regund.* vbi PAVLLVS, *post litem autem contestatam*, ait, *etiam fructus venient in hoc iudicio:*

D

Nam

Nam & culpa & dolus exinde praestantur. Sed ante iudicium percepti non omnimodo hoc in iudicium venient: aut enim BONA FIDE PERCEPIT, ET LVCRARI EVM OPORTET, SI EOS CONSVMSIT; aut mala fide, & condici oportet. add. l. 25. §. 1. seq. de usur. & videatur omnino clarus textus apud IVSTINIANVM §. 35. I. de rer. diu. ibi naturali ratione placuit, fructus quos percepit, eius esse. Hinc etiam foetus animalium statim fiunt bonae fidei possessoris, i. e. eo momento, quo eduntur & separantur ab animalibus, vt THEOPHILVS explicat §. 37. I. de rer. diu. Neque vero temere in hanc sententiam delapsi sunt romani iuris conditores, sed consulto ac prudenter. Principio enim bonae fidei possessor habet possessionis dominium, quo continetur amplissima facultas capiendi vtilitates omnes, quotquot a re possessa producuntur, ita, vt in ordine ad eas vtilitates, is in fundo ipso, vt philosophatur GALVAN. de usufr. c. 28. n. 10. si non verum dominium, saltem aliquam illius domini imaginem ex aequitate, & potestate iuris praetorii habere intelligatur. Deinde supra Th. 12. probatum dedimus, hanc perceptorum fru-

fructuum acquisitionem ad modos acquirendi naturales pertinere, & ipse IVSTINIANVS ad naturalem rationem prouocat in *citat. §. 35. l. de rer. diu.* Vt vero bonae fidei possessor fructus perceptos suos faciat, non sufficit, eum rem ab initio bona fide accepisse, si postea cognouerit rem alienam esse: nam ex eo tempore, vt bonae fidei possessor esse desinit, ita quoque ei denegatur fructuum adquisitio, *l. 23. §. 1. de acquir. rerum dom.* in quo textu quaestio, quamdiu seruus bona fide seruiens possessori suo adquirat, deciditur ita: *Tamdiu autem acquirit, quamdiu bona fide seruit: Ceterum si coeperit scire, esse eum alienum vel liberum, videamus an ei acquirit? quaestio in eo est; vtrum INITIUM spectamus, an SINGVLA MOMENTA? & magis est, vt SINGVLA MOMENTA spectemus.* Nam licet vsucapio procedat in eo, qui ab initio bonam fidem habuit, & postea, rem alienam esse, cognouit, *l. pen. pro emtor. l. vn. C. de vsuc. transfor.* hoc tamen ad rem nostram nil facere potest, quippe in vsucapione tantum vna adquisitio est, & ideo in ea sufficit, vel initium possessionis iustum esse: in fructibus au-

tem acquirendis, vt multae sunt acquisitiones, ita & in singulis bona fides spectanda, nec vnum initium, vt in vsucapione, sed singula momenta, vt in nostra *l. 23. §. 1. in fin. de adquir. rer. dom. & in l. 48. §. 1. eod.* Grauius videtur obstare, quod IULIANVS bonae fidei possessorem in percipiendis fructibus etiam eum intelligat, qui postea cognouit, rem alienam esse, quamdiu res eucta non fuerit, in *l. 25. §. 2. de usur.* Sane PETR. COSTAL. in suis *Aduersar. ad b. l. 25.* irreconciliabilem statuit pugnam inter *b. l. 25.* & praecedentem textum in *l. 48. §. 1. de adquir. rer. dom.* his verbis: *Mibi certe res, ait, solui posse non videtur: malo enim desiderari in me diligentiam, quam accusari stultitiam meam.* & cum COSTALIO multi alii consentiunt, qui hanc controuersiam tam difficilem esse fatentur, vt nullo modo, sine manifesta calumnia, conciliari possit, vid. COVARRIIV. *L. 1. var. resol. c. 3. n. 7.* & quos adlegat. CYPR. REGNER. in *Cens. ad c. l. 25.* Alii vero mox hoc, mox alio modo conciliationem tentarunt, piaculo sibi ducentes, si vllam in Iuris corpore antinomiam admitterent: Lepida sunt, quae
 HAR-

HARPRECHT ad §. 35. I. de rer. div. n. 83. profert, nos tamen, dicens, qualemcunque rationem, qua pugnancia ista responsa ad concordiam reducantur, malumus admittere, quam laudatissimum Imperatorem Iustinianum, qui in l. 2. §. 15. C. de vet. iur. enucl. negat, eiusmodi antinomiam in iure inueniri, quae subtili adhibita cogitatione explicari nequeat, mendacii accusare; interim non inepte idem ratiocinatur, quod ad ipsam horum textuum conciliationem attinet; contrarietatem enim ita tolli posse putat: Bonae fidei possessor, post scientiam rei alienae superuenientem, fructus nihilominus suos facit, donec fundus euincatur: Suum autem facere, nihil aliud significat, quam dominium acquirere. Quare quod IULIANVS ait, in d. l. 25. §. ult. bonae fidei possessorem, qui rescit, rem alienam esse, fructus vsque ad euictionem suos facere; hanc habet sententiam, quod interim eorum fructuum, quos percepit, dominus efficiatur. Quod vero in c. l. 48. §. 1. PAVLLVS tradit, bonae fidei possessorem, postquam rem esse alienam expertus est, suos fructus non facere, hunc continet sensum, quod bonae fidei

D 3

pos-

possessor post scientiam de re aliena superuenientem, fructus non lucretur. Aliud autem est, suum aliquid facere, aliud lucrari. Is quidem, qui lucratur, suum facit, sed non omnis, qui suum facit, lucratur. Interdum namque quod suum quis facit, restituere cogitur, vt mox inferius habebimus. Itaque paucis dicere possumus, *legem 25. §. 2.* intelligi posse de dominio fructuum revocabili, *legem vero cit. 48. §. 1.* de dominio irrevocabili, ita vt bonae fidei possessor, qui postea rescivit, rem esse alienam, fructus perceptos quidem suos faciat, nec in ea perceptione ab eo, qui se dominum esse intendit, pendente lite, quamdiu de scientia nondum vere constat, turbari queat: at re euicta, & legitimo iudicio ablata, si de restitutione fructuum & effectu acquisitionis quaeratur, retro versus malae fidei possessor intelligatur, quo ex tempore rescivit rem esse alienam, atque exinde etiam fructuum nomine teneatur, vt alius malae fidei possessor, VINN. *in Comment. ad §. 35. l. de rer. diuis. n. 5.* FACHIN. *controuers. l. 1. c. 59.* Interim huc trahi, adplicariue debent, quae *supra in Thes. 9. in fin.* attulimus, ita vt actor

actor scientiam rei alienae possessori obiiens,
suam intentionem probare teneatur, cum bonae
fidei praesumptio pro possessione militat.

Thes. XV.

Bonae fidei autem possessor perceptos fru-
ctus suos facit OMNES, tam naturales, quam ci-
viles, & tam naturales in specie sic dictos, quam
industriales. Quod ad civiles attinet, eos uti-
que acquirit noster bonae fidei possessor, cum
quoad intellectum iuris cum aliis fructibus pa-
ri passu ambulant, ita ut ex responso VLPANI
*praediorum urbanorum pensiones pro fructibus
accipiantur, in l. 35. de usur. add. l. 34. ibid. &
mercedes a colonis acceptas loco fructuum esse;
operas quoque servorum in eadem causa esse,
qua sunt pensiones; item vecturas navium, &
iumentorum, scribit idem VLPAN. in l. 29. de be-
red. petit.* De fructibus industrialibus, quin
eos bonae fidei possessor suos faciat, plane du-
bium non est. Circa naturales autem offer-
duntur scrupuli sat magni atque graues. Nos
in genere probare volumus nostram thesin, de-
inde, quae nobis ob stare videbuntur, sollicite
remoturi. Diximus bonae fidei possessorem

OMNES

omnes perceptos fructus suos facere, hancue ad-
 fersionem probamus argumentis sequentibus:
 Primum adsunt clari & perspicui textus iuris.
 Deinde, ut iam supra probauimus, praecipua
 & adaequata acquisitionis fructuum ratio est
 possessoris bona fides, quae efficit, ut ob vim
 sui quasi dominii haecenus tanquam verus do-
 minus omnes fructus acquirat, etiamsi in eos
 nullam curam atque culturam impenderit, ut
 IULIANVS probat in *l. 25. pr. & §. 1. de usur.* Si
 textus iuris intuemur, agmen ducit *l. 48. pr. de
 acquir. rer. dom.* vbi PAVLLVS ICtus adperte do-
 cet, bonae fidei possessorem non tantum fructus
 industriales, qui diligentia & opera eius perue-
 nerunt, sed etiam naturales, qui sua sponte abs-
 que singulari cultura magnouae labore nascun-
 tur, suos facere. Ipsi textus verba iam supra
 in *Tb. 10.* adduximus. Vexare equidem hunc
 locum debuerunt omnes, qui se ex *lege obsta-
 te 45. de usur.* extricare non potuerunt, de qua
 paullo inferius, hinc etiam vocabulum *omnes*
 ibi a PAVLLO adhibitum noluerunt intelligere
 de omnibus omnino fructibus, sed de omnibus
 tantummodo industrialibus, siue industria ipsi-
 us bo-

us bonae fidei possessoris, siue tertii cuiusdam diligentia prouenerint; sed rectius PAVLLI mentem adsecuti mihi videntur, qui mecum per uoculam *omnes* naturales intelligunt, cum fructus industriales & naturales sunt membra sibi inuicem opposita, ergo etiam PAVLLVS particulam *omnes* fructibus industrialibus opponens, necessario intellexit naturales, praecipue si attendimus subiectam rationem: *quia quod ad fructus attinet, loco domini pene est.* Adhuc magis hanc adsertionem confirmat noster PAVLLVS in *ead.* l. §. 2. ubi foetus ouium, lac & lanam bonae fidei possessori adscribit, quod etiam facit CAIVS in l. 28. de *usur.* atqui constat, haec omnia ad fructus naturales pertinere. Imo oleam omnes ad fructum naturalem referre debent, quippe quae teste PLIN. *H. N. L. 15. c. 1.* nullam omnino culturam & curam desiderat, cui consentaneus est VIRGIL. quem excitat VINN. ad §. 35. *I. de rer. diu. n. 7.* & tamen olea, mox cum excussa seu percepta est, bonae fidei possessori adquiri, legitur in l. 13. *quib. mod. usufr. amitt.* & l. 78. *d. R. V.* Denique quis negauerit, forum ad fructuum naturalium classem pertinere,

sup

E

re,&

re, & nihilo secius, pari ratione atque frumentum separatum, bonae fidei possessori vindicatur in *d. l. 13.* Ex hactenus igitur dictis planissime constare arbitror, bonae fidei possessorem, omnes fructus, quos percepit, quales demum sint eun- que, suos facere. In alias autem partes ut irent Glossatores, & alii, subtiles etiam doctores, vid. BACHOV. *ad TREVTLER. disp. 15. lib. 11. Lit. E. S. F.* ansam praebuisse videtur famosa *l. 45. de usur.* Quaerit hoc loco POMPONIVS de coniuge possessore rei a coniuge donatae, & ait: *fructus percipiendo uxor vel vir, ex re donata, suos facit: illos tamen, quos suis operis adquisierit; veluti serendo: nam si pomum decerpserit, vel ex sylua caedit, non fit eius: sicuti nec cuiuslibet bonae fidei possessoris: quia non ex facto eius is fructus nascitur.* Ex hoc igitur POMPONII responsio elucescere videtur, bonae fidei possessorem tantum fructus industriales acquirere, non etiam naturales. Sed, hoc textu non obstante, salua manebit nostra propositio. Nam POMPONIVS saltem de casu speciali agit. Nimirum quaerit de fundo coniugi a coniuge, constante matrimonio, donato, quo

quo casu cum improbaretur iure civili huiusmodi donatio, *tot. tit. de donat. inter vir. & vxor.* quaesitum fuit de fructibus ex eo fundo perceptis; num ad minimum eos donatarius lucraretur: In hac quaestione respondit POMPONIVS, cum suos facere industriales, non etiam naturales. Quamvis adhuc super est scrupulus, quem continent *ibid.* verba. *Sicuti nec cuiuslibet bonae fidei possessoris:* in quibus, quod dictum fuerat de coniuge donatario, extendi ad quemlibet alium bonae fidei possessorem videtur. Sed haec verba neminem deterrebunt, si caute animaduertimus, ea non esse absolute intelligenda de *quouis* bonae fidei possessore, sed saltem de *quodam*. Non enim ait ICTUS, *nullius* bonae fidei possessoris eos fructus fieri, sed *non cuiuslibet*; quasi dixerit POMPONIVS: Si coniux iste ex fundo donato perceperit fructus naturales, dominium eorum non sit, neque ipsius coniugis, qui illos percepit, neque etiam *cuiuslibet* alterius bonae fidei possessoris, in quem is coniux eos fructus naturales alienauit. Sane ICTI enunciatio non est vniuersalis, sed particularis. Sic qui dicit: *Non cuiuslibet bo-*

mini contingit adire Corinthum, is tacite fate-
 tur, alicui hoc contingere. Et simili modo no-
 fter POMPONIVS dicit, non *cuiuscunque*, i. e. non
 omnis rei venditionem esse, in *l. 6. de contra-*
hend. emt. vend. secundum distinctionem *l.*
34. §. 1. cod. GOEDD. ad l. 119. de V. S. VINN. ad
citat. §. 35. I. de rer. diu. FRANTZK. Exercit. 4.
quaest. 7. n. 12. FACHIN. controuerf. L. 1. c. 57.
 Videmus igitur, in proposita *l. 45. de usur.* con-
 tineri tantummodo exceptionem a regula; at-
 qui exceptio firmat regulam in casu non exce-
 pto. Sed quaeritur, cur in dicta facti specie
 coniux solum fructus industriales lucretur? re-
 spondemus: iura cum prohibent eiusmodi do-
 nationem inter virum & vxorem, coniux na-
 turales suos facere non potest, nec valide in a-
 lium transferre, quoniam lex impedimento est.
l. 136. de reg. iur. Attamen quia coniux non im-
 probe, sed ex alterius coniugis voluntate fun-
 dum donatum possidet, licet inualido titulo;
 leges noluerunt ipsi omnes abiudicare fructus,
 sed reliquerunt ei industriales, praecipue quod
 propter hos coniux donator non multum pau-
 perior factus, arg. *l. 3. pr. de don. inter vir. &*
uxor.

uxor. & quia in fructibus his maxime respiciendum fuit ad donatarii singularem industriam, quam rationem ipse etiam POMPONIVS ante oculos habuit, vt patet e verbis: *Quos suis operis - - quoniam non ex facto eius is fructus nascitur.* Denique nec titulus, quo coniux donatum possidet, penitus inualidus atque inefficax est, cum constet, coniugem irrevocabile rei donatae dominium adquirere, si coniux donator in sua voluntate perseveret, nec eam ante mortem reuocet, *l. 10. § 25. C. de don. inter vir. & uxor.* Itaque coniugi donatario iura bonae fidei possessoris aliquo modo vt indulgerentur, aequitas suavit. Porro nostrae sententiae, iuxta quam b. f. possessori etiam fructus *naturales* attribuimus, videtur ipse IUSTINIANVS in §. 35. *l. de rer. diu. officere*, per verba: *naturali ratione placuit. fructus quos percepit, eius esse* PRO CULTURA ET CURA. Sed salua res est. Nam licet THEOPHILVS in sua paraphrasi Imperatoris verba solummodo de fructibus industrialibus accipiat, eumque multi alii sequantur, genuina tamen eorum interpretatio fructus naturales non excludit, cum *cultura & cura* non tam ad

fructus, quam ad totum fundum, quem coluit & curauit bonae fidei possessor, referri debet: & quem fugit, etiam fructus naturales requirere aliquam culturam & curam? curari debent pecora, prata, arbores, plantae & similia. Est igitur verus istorum verborum sensus hic: dignus est, qui adquirat fructus, i. e. commoda omnia & utilitates fundi, qui bona fide subiit, & in se recipit incommodum culturae & curae illius fundi, *conf. GALVAN. de usufr. c. 28. n. 10. § 14.* Quae praeter hucusque memorata nostrae assertioni obici possent, non magni erunt ponderis. Itaque finimus hanc controversiam, & concludimus cum *Bachouio ad Treutler. disp. 15. Th. II. Lit. E. § F.* hanc disputationem magis in subtilitate quadam consistere, quam quod alicuius effectus magnopere esse videatur; siquidem constat, industriales iuxta ac naturales extantes restituendos esse: nec minus hoc constat, quod de consumptis etiam naturalibus bonae fidei possessor non teneatur, quod ipsi Doctores alias dissentientes ambabus, ut aiunt, manibus largiuntur, *vid. Gloss. in l. 35. de rei vindic.* cum eos, neque dolo neque culpa desit possidere. Thel.

Thef. XVI.

Huc vsque noſter b. f. poſſeſſor omnes fru-
 ctus perceptos fecit ſuos. Sed iam verus ſuper-
 tenit dominus, opportuno adhuc tempore, ſci-
 licet uſucapionis termino nondum praeter lapſo,
 rem ſuam vindicaturus. In qua iam conditio-
 ne erit bonae fidei poſſeſſor? Sane vsque ad li-
 tis conteſtationem inuiolata ei haecenus adſerta
 iura permanent, a litis conteſtationis autem tem-
 pore omnes etiam omnino fructus, perinde vt
 alius malae fidei poſſeſſor reſtituere tenetur,
 cum ſola litis conteſtatione poſſeſſor in hoc iu-
 dicio in mala fide conſtituitur, nec tum vlla in-
 ter malae & bonae fidei poſſeſſorem differentia
 admittitur, *l. 45. de rei vindic. l. 22. C. eod.* Quid
 in iudicio vniuerſali iuris ſit, habet *l. 25. §. 7. de
 hered. petit. conf. HARTM. PISTOR. p. 4. qu. 27. n.
 1. ſeqq. CARPZ. p. 3. conſt. 32. deſ. 30.* Sed quo-
 modo noſtro bonae fidei poſſeſſori vsque ad li-
 tis conteſtationem iura omnia inuiolata perma-
 nent? Reſpondemus, vt percipiendo omnes
 fructus acquirat. Ergo ſua ſponte ſequitur,
 fructus pendentibus vna cum fundo domino re-
 ſtituendos eſſe, vt ſupra iam late demonſtratum
 eſt

*Fructus
 extantes
 ſuos b. f.
 poſſeſſor
 facit reuo-
 cabiliter.*

est in *Tb. 13.* Imo vt mentem nostram clarius explicemus, quod ad ipsos fructus perceptos attinet, distinctione aliqua opus erit, vt ne bonae fidei possessori ob quasi dominium plus iusto largiamur, vero autem domino plus iusto praeiudicemus, Sunt equidem, qui vno ictu rem conficere volunt, adserentes, bonae fidei possessorem de fructibus perceptis domino vindicanti nullo modo teneri, siue consumti sint, siue adhuc extent, inter quos primas tenet DONNELLVS in *comment. iur. civil. L. 4. c. 26.* & ne sine lege loqui videatur, prouocat ad *l. 27. de usufr.* vbi pro *Extantes* legere vult *extantes*, sed contra omnium probatae auctoritatis exemplarium fidem. Imo si etiam concederetur talis lectio, tamen nihil per eam singulari Donnellianae opinioni accedere, cuiuslibet ipsum textum probioribus oculis inspicienti patebit, HARPRECHT ad *§. 35. I. de rer. diu. n. 52. seqq.* & qua iniuria *extantes fructus* in *l. 22. C. per pendentes* explicet, facile constare poterit ex eo, quod nusquam fructus *pendentes* opponantur *consumtis*, bene vero *extantes*, prout egregie probat FRANZKIVS *Exercit. 4. qu. 8. n. 7. seqq.* Missa igitur

igitur haec facimus, & potius ita statuimus: bonae fidei possessor fructus extantes domino superuenienti debet restituere: idque probamus per claros textus. Nam disertis verbis PAVLVS, bonae fidei possessorem fructus perceptos lucrari, ait, *si eos consumsit*, in *l. 4. §. 2. fin. re-gund.* ergo illos fructus perceptos, qui adhuc extant, non lucratur. Accedit eiusdem PAVLI responsum in *l. 48. pr. de adquir. rer. dom.* ubi bonae fidei possessor saltem *interim* fructus suos facere & *pene* loco domini esse dicitur. Imo quid liquidius esse potest *l. 22. C. de rei. vindic.* ubi Imp. DIOCLETIANVS & MAXIMIANVS expressissime rescripserunt hunc in modum: *Certum est, malae fidei possessorem omnes fructus solere cum ipsa re praestare: bonae fidei vero, EXTANTES: Sane tuto ita colligere possumus: Si bonae fidei possessor de fructibus consumtis non tenetur, sequitur, eum teneri de extantibus, vid. §. 35. l. de rer. diu. & §. 2. l. de offic. iud.* Et rectissime iura tantummodo dominium reuocabile in fructibus bonae fidei possessori indulserunt. Nam licet is bonae fidei priuilegia pro se adlegare queat, *l. 136. de reg.*

F

iur.

iur. fortius tamen debet esse ipsius domini praedominium, & fictio debet cedere veritati. Nam cum verus dominus iam fructuum dominus esset, dum pendebant, etiam eorum dominus post separationem, quamdiu extant, manere debet, cum ei nil possit imputari, quo priuari debeat suo dominio. Hinc ob fructus extantes domino superuenienti utique dari debuit rei vindictio, *cum meum sit, quod ex re mea superest, cuius vindicandi ius habeo*, CELSVS in l. 49. §. 1. de rei vindic. Sed hisce obstare, & DONELLI sententiam antea adductam adiuuare videtur l. 28. pr. de usur. vbi CAIVS: *itaque agni, ait, & boedi & vituli statim pleno iure sunt bonae fidei possessoris & fructuarii.* Nam si pleno iure bonae fidei possessori, perinde ut fructuario, eiusmodi fructus percepti cedunt, eorum actionem, licet adhuc extent, superueniens dominus habere non poterit. Verum respondemus ita: bonae fidei possessor fit perceptorum fructuum dominus *pleno iure*, id est, *in solidum* perinde ut fructuarius, sed exinde nondum sequitur, bonae fidei possessoris dominium etiam irrevocabile statim esse. Nec obicem ponit bonae

nae fidei possessoris coniunctio cum fructuario, qui fructuum perceptorum dominium irrevocabile consequitur. Nam quotiens in iure bonae fidei possessor cum fructuario copulatur, toties haec comparatio in tantum admittenda, in quantum aliae leges expresse nullam disparitatem indicant: *Similes sunt possessores & fructuarii quoad fructus, sed non aequales*, inquit GALVANVS *de usufr. c. 25. n. 15.* deprehendimus enim in quibusdam fructuariorum, in aliis autem bonae fidei possessorum meliora esse iura, quae tamen plenius excutere, nostrum institutum non paritur. Sed instas: si bonae fidei possessor fructus extantes debet restituere, parum utilitatis reportat ex dominio, quod in omnibus fructibus perceptis ei supra tributum est. Verum quidni? Nam licet extantes debeat restituere, non tamen tenetur de consumptis; ut plenius *in Thes. sequente* dicetur. Imo quod ad ipsos fructus extantes pertinet, quorum *interim dominium* habet, non omni utilitate excidit bonae fidei possessor. Nam, quamdiu verus dominus non adparet, eos, amissa possessione, a quolibet alio possessore repetere potest.

est. Deinde pro lubitu iis vti, atque eos consumendo & vsucapiendo irrevocabiliter suos facere potest, quae omnia non procederent, si nec eorum *interim dominium* haberet, FRANKIVS *Exercit. 4. qu. 7. n. 7.* Quid autem ratione impensarum & meliorationum tam in fructus, quam in ipsam rem hactenus a bonae fidei possessore factarum, iuris sit, si dominus superuenit, & rem vindicat, brevitatis studio praeterire cogor. Interim consuli possunt *l. 40. de usur. l. 5. C. de rei vind. l. 27. §. 5. l. 38. §. 48. de rei vindic. §. 30. l. de rer. divis. & ex professo IOANNES GARSIAS de impensis & meliorationibus. add. LYNCKER vol. 1. resp. 148. & vol. 2. resp. 154. & 173. & illustris Dn. PRAESES resp. 73. & resp. 224.*

Thef. XVII.

Quod tandem ad fructus consumptos attinget, statuimus, hos bonae fidei possessorem suos fecisse irrevocabiliter, ita, vt domino rem suam vindicanti de his plane non teneatur, licet ex iis etiam locupletior factus sit, supra *Thef. XI.* Supponendum autem est, nos potius agere de bonae fidei possessore rei singularis, quam

quam vniuersalis, seu hereditatis, in quo vltimo leges aliter disponunt, tam ob hereditatis naturam, quam actionum inde fluentium indolem, *l. 25. §. 11. & 18. l. 40. §. 1. de hered. petit. l. 1. & 7. C. eod. tit.* STRAVCHIVS *Dissert. 18. Th. 10.* Noster igitur bonae fidei possessor fructus consumptos suos facit irreuocabiliter. §. 35. *I. de rer. diu.* ibi: *& ideo si postea dominus superuenerit, & fundum vindicet, de fructibus ab eo consumptis agere non potest,* quibus respondet, §. 2. *I. de offic. iud. & l. 4. §. 2. fin. regund.* Optima autem ratione hoc statutum est. Nam primum hi fructus, bona fide cum iusto titulo coniuncta, percepti, dein etiam bona fide consumpti sunt, ita vt nec dolus, nec culpa bonae fidei possessori obiici queat, quod eos deserit possidere, cum haecenus in re tanquam sua versatus est. Et debet sibi imputare dominus, quod non citius in rem suam inquisierit, eamque vindicauerit. Sane vigilantibus, non dormientibus iura prospicere, cautum est *in l. 24. in fin. quae in fraud. credit.* Denique si per vsucapionem, seu consumptionem ciuilem, quae cum naturali, vt

fructus pro non amplius extantibus habeantur, pari passu ambulat, verus dominus omne suum ius omnemque actionem amittit, sequitur fructus consumptos irrevocabiliter suos fecisse bonae fidei possessorem, *l. 4. §. 19. de usurp. & usucap.* Nihil autem interest, quomodo consumptio fructuum contigerit, modo fructus apud bonae fidei possessorem non amplius, nec naturaliter nec civiliter, extant. Hinc pro consumptis fructibus etiam haberi debent, quos bonae fidei possessor alienavit, licet hi fructus forsitan apud tertium hunc possessorem adhuc inveniuntur, vel pretium ex fructibus redactum apud ipsum nostrum bonae fidei possessorem extet, cum contra illum tertium nulla prodita sit actio, nec pretium in iudiciis singularibus in locum rei succedat, *l. 7. in fin. qui potior. in pign. VINNIUS ad §. 35. I. de rer. div. n. 10. late THOMASIVS in disp. de iur. circa frument. c. 1. n. 22 - 35. BEYER in delineat. Instit. tit. de rer. divif. n. 180.* Ut vero per usucapionem fructus pro consumptis habeantur, ad excludendum dominum, iure civili requiritur triennium, iure Saxonico vero sufficit anni & diei spatium,

CARP-

CARPZOVIVS *p. 3. const. 32. def. 29.* vbi etiam quid in iudicio vniuersali iuris sit, indicat. Quod si itaque dominus superueniens de fructibus consumptis agere non potest, necessario sequitur, nec bonae fidei possessorem teneri; licet ex fructibus consumptis locupletior factus sit. Nam primo textus omnes, qui de consumptis fructibus loquuntur, generaliter disponunt, consumptorum fructuum nomine bonae fidei possessorem haud teneri, absque vlla distinctione, vtrum exinde locupletior factus sit nec ne; atqui lege non distinguente, nec nostrum est distinguere. Deinde fortissimum argumentum praebet *l. 4. §. 2. fin. regund.* vbi PAVLLVS clare dicit, *bonae fidei possessorem LOCUPLETARI fructus*, si eos consumpsit. Nam per haec verba absoluitur bonae fidei possessor ab omni actione intuitu fructuum consumptorum, licet iis locupletior factus sit, cum is vere lucrari videatur, qui locupletior redditur, & nemo sine lucro locupletari dici potest, VINN. *c. l. HARPRECHT. ad §. 35. l. de rer. diu. n. 67. seqq.* vbi adhuc alia argumenta inueniuntur, quae transcribere haud necesse arbitror, cum senten-

tentiam meam iam adducta satis saluent roborantque. Adde tandem, si placet, utilitatis publicae fauorem, qui vult litium ambages atque circuitus praecidi, quod sane fieri haud potest, si multum disputatur, an & in quantum ex fructibus consumtis bonae fidei possessor locupletatus sit, & qui modus computandi ineundus sit, quo liquida & euidentis locupletatio reddatur, *vid. omnino WERNHER. p. 1. Select. obseru. 318. n. 13. p. 601.* Quae in contrarium moueri solent, aut continent confusionem actionum realium, personalium & mixtarum, aut redolent principii petitionem. Sane BARTOLI argumentum ex aequitate naturali peti- tum: *neminem cum alterius damno fieri debere locupletio- rem*: obtorto collo huc trahitur. Nam considera bonam fidem & in acquisitione & in consumptione hoc loco necessariam, considera tituli iustitiam, considera culturam & curam, considera domini negligentiam, considera adbreuiandarum controuersiarum forensium necessitatem, & facile videbis, naturalem istam regulam in nostro bonae fidei possessore limitandam esse. Sed restat quae-

quaestionum hucusque propositarum omnium
 difficillima, ex qua sola luce meridiana clarius
 constare potest, quam ambigua, incerta, atque
 vacillans hodierna iurium praxis sit. Illa au-
 tem haec est: An etiam hodie haec iuris roma-
 ni dispositio obtineat, quod de fructibus con-
 sumtis bonae fidei possessor, licet exinde locu-
 pletior factus sit, non teneatur? in fructibus v-
 sitcaptis practici Doctores adfirmatiuam sine
 haesitatione sequuntur, CARPZOV. *p. 3. c. 32.*
def. 29. § qui ab eo adlegantur. Ast in fru-
 ctibus alias consumtis, in duas partes abeunt.
 Alii statuunt, moribus bonae fidei possessorem
 de consumtis utique teneri, in quantum locu-
 pletior factus, praecipue ob rationem antea, de
 non locupletando aliquo cum alterius damno,
 adductam & confutatam, *vid. quos nominat*
 WERNHER. *supra c. l. n. 10. seq.* nam quod ad
 rationem attinet, quam CARPZOV. *c. l. def. 28.*
n. 22. profert, magni ponderis haud est, ni-
 mirum dicit: *Quoniam consumtum non sit,*
quod in corpore patrimonii retinetur, § de quo
quis factus est locupletior. Sed quis vnquam
 dixerit, illud demum consumtum esse, quod

G

ita

ita interit, vt plane non, ne quidem per acqui-
 pollens, amplius extet. Sane nummi consum-
 ti dicuntur, qui apud te accipientem non am-
 plius extant, licet ex iis praedium bono mer-
 catu comparaueris, & ex hoc contractu locu-
 pletior factus sis, l. 19. §. 1. de reb. cred. §. 2.
 l. quib. alien. lic. consumtum in nostra Thesi
 accipi debet non intuitu patrimonii diminutio-
 nis, sed intuitu abusus, interitus, & alienatio-
 nis. Imo, si CARPZOVII ratio concluderet,
 sequeretur, etiam vsucaptos fructus restituen-
 dos esse, quod tamen ipse negauit in *praeced.*
def. 29. Qui autem in horum ICTorum nu-
 mero ad constantem fori vsum vel consuetudi-
 nem receptam prouocant, audiri deberent,
 modo constantem fori vsum vel consuetudi-
 nem probare possent. Alii igitur, & quidem,
 meo iudicio, rectius, certius & firmiter adse-
 runt, hoc in casu a iuris romani dispositione
 recedendum haud esse; nam quod non abro-
 gatam est, cur stare prohibetur, *arg. l. 27. C.*
de testament. & lex promulgata vel semel re-
 cepta semper loqui censetur, nisi aliud introdu-
 ctum aut per consuetudinem, aut rerum per-
 petuo

petuo similiter iudicatarum auctoritatem, l. 38. de legib. atqui in nostro casu habemus certam legem, nimirum ius romanum in subsidium receptum, nec adest in contrarium lex germanica aut vniuersalis consuetudo, vel rerum perpetuo similiter iudicatarum auctoritas. Imo adsunt potius quamplurima praeiudicia vsum iuris romani hoc in passu indicantia, IOANNES a SANDE *decif. aur. L. 3. tit. 15. defn. 1.* ARIUS PINELLVS *ad l. 2. C. de rescind. vendit. part. 2. c. 4. n. 47. § 60.* HARPRECHT *ad §. 35. I. de rer. diu. n. 20. seq. ibique excitati quam plurimi.* QUIN & STRYCKIUS *in Usu mod. Pand. ad tit. de R. V. lb. 12.* DD. refert, qui dicunt, se nunquam vidisse practicari, b. f. possessorem condemnatum fuisse, in quantum locupletior factus. Hinc etiam WERNHER. *c. l. quid quaeso,* inquit, in hac tanta incertitudine, ubi doctorum de contraria praxi testimonium tam varium ac multiplex est, consultius fuerit, quam iuri romano intrepide insistere, cuius non alia abrogatio est, quam per legem, aut consuetudinem contrariam, quae liquido doceri possit. Quibus momentis etiam impulsus Ordo IGto-

rum Vitemberg, saepius secundum iuris romani sententiam apud eundem legitur respondisse, & quidem exempli gratia *mens. Nou. 1698.* hanc in modum: **Ob gleich einiger Rechts-Gelehrten Meinung nach / auch die bonae fidei possessores dasienige / in quantum ex fructibus perceptis & consumtis locupletiores facti sunt, zu erstatten gehalten; dieweil aber dennoch die angezogene Doctrin in denen Rechten nicht gegründet / immassen die de iudicio vniuersali handelnde Textus iuris auf die iudicia singularia nicht süglich zu ziehen / und die Praxis contraria a iure communi, auf welche sich einige beruffen / keines weges / wie recht / dargethan und bewiesen / ic.**

Thef. XVIII.

Haec sunt, B. L. quae de iure fructuum a bonae fidei possessore perceptorum, & iudicii imbecillitas & temporis breuitas commentari permisérunt. Enixe igitur te rogatum volo, si quid vel a mente tua alienum, aut minus apte dictum, vel aliquid omissum deprehendas, quae tua est humanitas & beneuolentia, aequi bonique consulas.

S. D. G.

V I R O
ERVDITIONE ET VIRTVTIBVS CLA-
RISSIMO, IVRIVM CANDIDATO
DIGNISSIMO,

CHRISTIANO FRIEDRICO
WINTERO,

S. P. D.

P R A E S E S.

Si nomen, quod geris gentiliti-
um, cum themate dissertatio-
nis tuae comparare liceat, non
sine omine hoc Tibi succur-
rifle, illudque contigisse, au-
tumo. Nomen habes ab hyeme, anni tem-
pore

pore, non tam colligendis, quam percipiendis fruendisque fructibus apro. Etidem est, quod prae se fert demonstratque disputatio tua, thema, *de iure fructuum a bonae fidei possessore perceptorum* Ictorum Doctorumque sententias sub examen reuocans, limatumque iudicium ferens. Ita Thema, quod pertractandum eligisti, cum nomine tuo optime congruit. Sed conuenit quoque utrumque statui tuo quam pulcherrime. Id ipsum, quod in charta ac disputatione tua doces, exemplo tuo vino probas confirmasque. Sicut nulum alium, quam bonae fidei possessorem iudicas dignum, qui fructus ex aliqua re percipiat; Ita & honoris, quo nunc ceu praemio singularis industriae eruditionisque tuae matris, non alius quam bonae fidei, hoc est dignus possessor existere uoluisti. Illorum enim minime consortio atque exemplo Te adiunxisti, qui neglecto turpiterque perditio tempore, colligendis doctrinarum scientiarumque fructibus consecrato, de hyeme aetatis suae uirilium ac senilium salutariter tranquilleque transigenda vix cogitant, turpissimis cupiditatibus contenti,

8
tenti; & aliquando triste illud ingemiscere
coacti:

O mihi praeteritos referat si iupiter annos!

Sed potius sapientissimi Regum effatum Pron.
X, 5. secutus, nomineque tuo, excitatus in
ipso vernali aestivoque tempore iuuentutis
tuae de hyeme aetatis securitae prudenter lau-
dabiliterque cogitasti. Non enim solum per
illud tempus, quo in hac ornatissimorum in-
geniorum sede commoratus fuisti, sed & post
illud, in eo fuisti totus, vt industria tua inde-
fessa eiusmodi colligeres doctrinarum scien-
tiarumque fructus, quos aliquando cum tuo
patriaeque salute percipere iisque ex animo per-
frui posses. Testatur de hoc praesens tua dis-
sertatio; testatur Facultas nostra, in conspectu
totius orbis litterati Licentiam Tibi conferens
summos in utroque iure absque ulteriori spe-
cimine capeffendi honores. Testatur patria
tua ingensque clientum numerus, tibi gratu-
labunda applaudens; Testor & ego, de eru-
ditione tua solidissima prae ceteris satis edo-
ctus. Nihil igitur amplius addo, quam quod

Tibi

Tibi ceu honoris dignitatisque optimo iure
a nostro ordine collatae digno bonaeque
fidei possessori ex animo gratuler, diuinam
que gratiam appreco, vt industriae conditio-
nisque tuae impostertum percipias fructus v-
berrimos, exoptatissimos, hyememque to-
tius vitae tuae experiare omnis benedictionis
spiritualis & corporalis fertilissimam! Dab.
d. XIX. Sept. MDCC XXIV.

V I R O

NOBILISSIMO ET CONSULTISSIMO

CHRISTIANO FRIDERICO VVINTERO,
CANDIDATO DOCTVRAE DIGNISSIMO, AMICO
SVO CARISSIMO, GRATVLABVNDQ
CALAMO

S. P. D.

NIC. GVILIELM. DRESSELIVS, D.

NIl non acerbum est prius, quam ma-
turum fiat, & tertius est ager, a
quo multum frumenti speras. Ita et-
iam cum studiis nostris, mi caris-
sime VVintere, comparatum est. Et peracerba
enim

enim eorum initia nobis videntur, & magno, eoque improbo labore optis est ad colendum animi agrum, eumque ad disciplinas praeparandum. tantissimum quippe bonorum omnium admonitio est: VIRTUTIS MERCES SVDORE PARATVR: qua docetur, omnibus nervis contendendum, atque sedulo mentis, corporisue viribus adlaborandum esse, quo virtutis fructus ad maturitatem prouecti cum voluptate decerpi & colligi queant. Sane virtutis praemia ad industrialium fructuum classem pertinent: nec eum ego hoc loco bonae fidei possessorem existimo, qui absque omni studiorum cura & animi cultura huiusmodi honores consecutus est. Quae cum omnia veritati consentanea, Tibique, Amice aestimatissime, longe notissima sunt, etiam in exercendo legitimae scientiae agro prudentem, & solertem agricolam imitatus es, haud deterritus innumeris, nec raro acerbis incommodis, quae literarum sectatores subire coguntur. Nonne Tu apud parentem plurimum reuerendum huncce agrum ceu noualem proscidisti, Altenburgi iterasti, Ienae autem tertiaasti, & optimo semine con-

H fer-

seruisti, haecque omnia ea assiduitate peregisti,
vt in arando haud saepius frigaueris? Itaque
mirum non est, quod iam vberimam studio-
rum tuorum messem facis, &, cum iucunda
praeteritorum laborum recordatione, matu-
ros & dulces eorum fructus quotidie percipis,
quas inter in primis nominari meretur digni-
tas, quam Tibi hodierna die conferri video,
cuius genuina indoles est, vt non alium sapien-
te & docto ornare debeat. De hac igitur gra-
tulator Tibi vehementer, Tuque ea vtere ac fru-
ere ex animi sententia. Vale, etiam atque et-
iam vale, & mihi fauere perge. Dabam Ie-
nae e museo d. XXIII. Sept. M DCC XXIV.

SEr in der Themis Bau bewährten Grund ge-
gelegt,
Durch wohlgeübten Fleiß, denselben auch
vollführet,
Nach klugen Überschlag vollkommen ausgeziehret,
Und von der Weisheit Schmuck erhabne Schätze
trägt;
Kan mit vergnügtem Geist die Zimmer denn bewohnen,
Worum die Dusen selbst mit Ehren-Kränzen lohnen.
Astraa

8
Asträa theilt den Preis vergnügter Lorbern aus,
Und steckt auf solches Dach selbst die erfreuten Reysen;
Die Tugend preist den Schmuck der so vollkommenen
Häuser

Und schenckt, zu dessen Zier, noch einen Blumen-
Strauß;

Darinnen sonderlich Viol und Nelken stehen,
Als die den Doctor-Huth ganz ungemein erhöhen.

Ich sehe Sie, mein Freund, als ein Exempel an,
Da Dero Tugend-Bau Viol und Purpur ziehret,
Apollo steckt den Reiß, der Ihrem Ruhm gebühret,

Auf das gedeckte Dach, durch die gewohnte Bahn.
Es will Gelehrsamkeit und Ruhm bey Ihnen bleiben,
Und durch geschickten Fleiß das Glück höher treiben,
Ich bin vergnügt und froh, bey diesem Ruhm-Bau

Und wünsche, daß der Tag ein Anfang vieler Bönne,
Ein Muster vieler Lust, ein Glanz der neuen Sonne,
Ein Vorbild andrer Ehr, Ruhm und Ergößens sey,
So viel sich Striche hier in meinen Zeilen finden,
So ofte müsse Sie ein neues Glück binden.

Hiermit empfehle ich dem Herrn Lic. zu
hochgeneigten Andenken

Johann Ernest Kreuznacher/
Pastor zu Rohrbach.

H 2

Ein

In aufgeräumter Kopf, ein fleißiges Bemühen,
Ein Schatz voll Wissenschaft, und seltne Höf-
lichkeit,

Sind Sachen, welche stets was grosses nach sich zie-
hen,

Und dem Besitzer ist ein Ehren-Kranz bereit.
Man siehet es an Sie, Beehrter Freund / mit Wun-
der

Asträa, der Sie sich von Jugend auf geweyht,
Legt ietzt zu Dero Fleiß den allerbesten Zunder,
Durch Ehr und hohen Ruhm nach ausgestandnem
Streit.

Das Glück nun, so Sie an diesem Tag' erblicken,
Müß ein gewünschtes Licht, und guter Anfang seyn,
Darauf die Themis noch viel Preis und Ruhm wird
schicken,

Und Sie mit Fürsten-Gunst, und anderm Wohl er-
freun.

Solches wünschet von Herzen, und em-
pfehlet sich Ihnen zugleich bester
massen

Dero gehors. Diener

J. A. M.

Vt

8
VT sol perpetuo radios emittit amoenos,
Vmbraque consequitur Corpus opaca
suum;

Sic quoque virtutem sacri comitantur honores,
Gloria doctrinam non peritura manet.

Nulla dies, si secta cadit virtute decenti,
Quae non ad laudes tenderet, esse potest.

Quos igitur doctrina viros, studiumque probatos
Declarat, digni, qui celebrentur, erunt.

Cernis vt in sacris, quos ornat cura fidesque
Extollat felix palma, perennis honor.

Adde quod & reges, si quos doctrina probauit,
Iustitiaeque fides, condecorare solent.

Quidni sacra THEMIS genuinos legis aman-
tes
Tolleret egregio nomine, laude pia?

Ornaret seruo, violis & germine picto,
Immo & amicitiae symbola certa daret?

Prodis in exemplum WINTERE perennis

AMICE,
Quum tibi promeritum dat THEMIS ipsa decus.

Iustitiae studium, sollers, prudentia, virtus,
Doctrinae candor hoc peperere decus.

Qui

Qui ceu tu studuit, virtutis tramite laetus,
Iuris doctrinae qui penetrabile tenet;

Non poterat triftis, quum praemia magnus
APOLLO

Solueret, excludi, quin pretium capiat.

Gratulor ergo tibi nomen, quod fufcipis ingens,
Gratulor & fpecimen quod dedit apta manus,

Det DEVS aeternum, veneror quod pectore, numen,
Ut tua, quae peragis, facta fecunda fluant.

Perge modo strenue, felix iam porta reclusa est,
Intra! porta patet; forsque parata tibi.

Patria, quae gaudet tanti fe poffe vocari
Digna VIRI mater; neq̄tere ferta cupit,

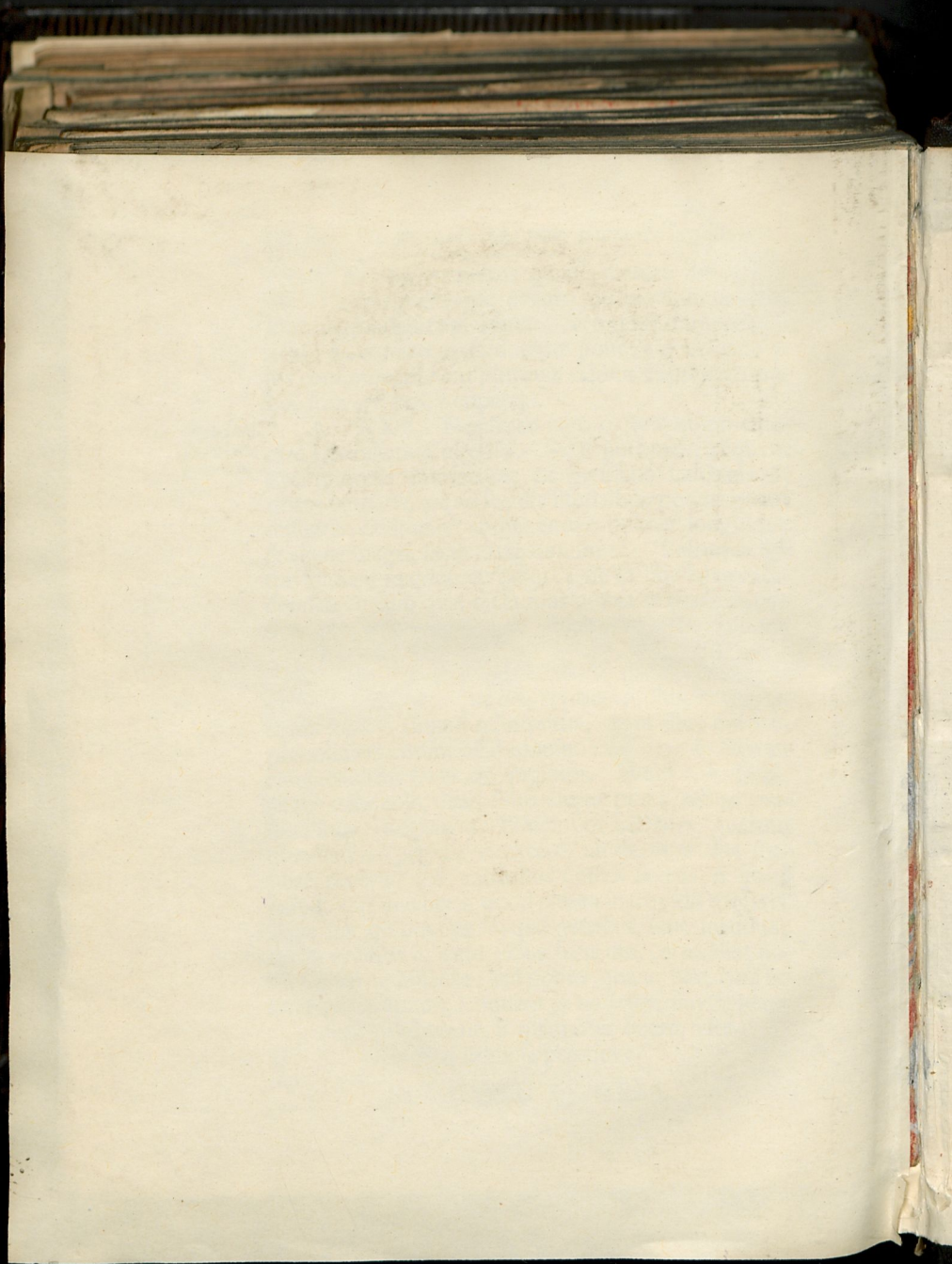
Forfan & excelfo tua fors florebit in agro,
Quum fua fe magnis ars bene culta probet.

Ito bonis auibus, votorum quidquid habebis,
Ut fis damnatus NVMINA fanq̄ta precor.

Ita digniffimo Domino Licentiatō honores
vtriusque Iurisq̄e fpecimen, eruditionis
fingularis editum gratulari, fimulq̄e om-
nigenam felicitatem apprecari voluit
debuic amicus

M. C. H. L. I. S.

ULB Halle

3

003 920 380

Sb.

1724, 22^b
27^M
8

TRACTATUS IVRIDICVS
DE
IVRE FRVCTVVM
A BONAE FIDEI POS.
SESSORE
PERCEPTORVM
IN LVCEM EDITVS

in 67/ Ch. Winterer

A
CHRISTIANO FRIDERICO
WINTERO,
ADVOCATO RONNEBVRGENSI.

IENAE,
SVMTV ERNESTI CLAVDII BAILLIAR.
M DCC XXIV.

